

Список використаних джерел:

1. Новосад І. Тенденції розвитку та удосконалення аграрного законодавства України: УДК 349.42 (477). [Електронний ресурс]: http://historylaw.eenu.edu.ua/publ/2015_92_2_6/rozdil_3_aktualni_problemi_civilistiki/i_novosad_tendenciji_rozvitku_ta_udoskonnennja_agrarnogo_zakonodavstva_ukrajini/34-1-0-175.
2. Баранкевич А.Я. Проблеми розвитку аграрного законодавства України / Прикарпатський національний університет ім. В. Стефаника, Україна [Електронний ресурс]: http://www.rusnauka.com/10_NPE_2009/Pravo/44341.doc.htm.
3. Сальман І.Ю. // Актуальні проблеми кодифікації аграрного законодавства України [Електронний ресурс] <http://vuzlib.com/content/view/2484/8/>.

Перепелиця Ю.В.

студентка,

Полтавський юридичний інститут

Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

ПРАВО НА БЕЗПЕЧНЕ ДЛЯ ЖИТТЯ І ЗДОРОВ'Я ДОВКІЛЛЯ

Постійні зміни стану навколишнього природного середовища в сторону погіршення впливають на здоров'я населення, тому актуальності набуває питання права на безпечне для життя і здоров'я довкілля.

Вивчення та дослідження даної проблематики здійснювали А. П. Гетьман, Н. Р. Кобецька, В. І. Андрейцев, В. К. Попова та ін.

У ч. 1 ст. 50 Конституції України закріплено одне з фундаментальних прав людини і громадянина на безпечне для життя і здоров'я довкілля та на відшкодування завданої порушенням цього права шкоди. Відповідно до п. б ч. 1 ст. 3 та ст. 9 Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища» [1, ст. 546] основним принципом охорони навколишнього природного середовища є гарантування екологічно безпечного середовища для життя і здоров'я людей, а одним з основних для кожного громадянина України є право на безпечне для його життя та здоров'я навколишнє природне середовище.

Безпечність навколишнього природного середовища проявляється в раціональному використанні природних ресурсів, а також додержанні екологічних вимог, лімітів та нормативів.

Уперше право на безпечне для життя і здоров'я довкілля було закріплено у 1972 році на Стокгольмській конференції ООН із проблем навколишнього середовища. На законодавчому рівні, право громадян на здорове і плідне життя в гармонії з природою було закріплено у Декларації з навколишнього середовища і розвитку, яку було прийнято у Ріо-де-Жанейро 14 червня 1992 року. Право на безпечне довкілля та місце людини у навколишньому природному середовищі встановлене у Всесвітній хартії природи від 01 січня 1982 року, а також Кіотському протоколі від 1997 року, яким встановлені граничні норми та квоти на викиди парникових газів.

Статтею 293 Цивільного кодексу України [2, ст. 356] передбачено, що фізична особа має право на безпечне для життя і здоров'я довкілля, право на достовірну інформацію про стан довкілля, про якість харчових продуктів і

предметів побуту, а також право на її збирання та поширення. Право на безпечне для життя і здоров'я довкілля є особистим немайновим правом людини.

При вирішенні справ про порушення права на безпечне для життя і здоров'я довкілля на звернення громадян Європейський суд з прав людини, посилається на ст. 8 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод. Наприклад, у справі «Дубецька та інші проти України» було встановлено порушення права на безпечне довкілля, справа полягала у створенні екологічної небезпеки для громадянки України через діяльність вугледобувної шахти та вуглезбагачувальної фабрики, які спричинили надмірне промислове забруднення навколишнього природного середовища [3, ст. 65]

Таким чином, право на безпечне для життя та здоров'я довкілля безперечно має важливе значення для суспільства. Воно спрямоване на збереження здоров'я населення, а також впливає на саме використання природних ресурсів довкілля. Велика кількість нормативно-правових актів спрямовані на закріплення, охорону та захист даного права, але не зважаючи на це постійно спостерігаються його порушення.

Список використаних джерел:

1. Про охорону навколишнього природного середовища: Закон України від 25.06.1991р. № 1264-XII // Відом. Верхов. Ради. України. – 1991. – № 41. – Ст. 546.
2. Цивільний кодекс України від 16.01.2003р. № 435-IV // Відом. Верхов. Ради. України. – 2003. – № 40-44. – Ст. 356.
3. Рішення Європейського суду з прав людини у Справі «Дубецька та інші проти України» від 10. 02. 2011р. // Відом. Верхов. Ради України. – № 2. – Ст. 65.

Позюмко І.С.

студентка,

Національний університет «Одеська юридична академія»

ДОБРОСУСІДСТВО У ЗЕМЕЛЬНИХ ПРАВОВІДНОСИНАХ

Добрий сусіда – найкращий родич

Право власності за своїм змістом є найбільш повним речовим правом. Громадяни України, набуваючи право власності чи право користування земельною ділянкою, несуть ряд обов'язків власників (землекористувачів). Законодавство передбачає різні обмеження суб'єктивного права власника на конкретне майно з метою забезпечення права і охоронюваних законом інтересів інших осіб. Процес спільного регулювання суспільних відносин охоплюється інститутом добросусідства у земельному праві. Земельна реформа, численні політичні, економічні й соціальні процеси, що відбуваються сьогодні в Україні, потребують подальшого вдосконалення законодавства, особливо з питань, які пов'язані із забезпеченням прав землевласників та землекористувачів і стосуються належності майна, захисту їх законних прав та інтересів. Водночас слід відзначити, що на сьогодні питанням добросусідства науковцями приділяється незначна увага, вони розглядаються здебільшого у відповідних розділах підручників, кількість ж